

GOIGS A LA MARE DE DEU DE L'ABELLERA

que es venera en la seva ermita de la vila de Prades de l'arquebisbat de Tarragona

La seva festa:

el 8 de setembre

Per l'abella que us cercava,
i la flor que l'acollí,
feu-nos ésser romani
de la vostra serra blava.

La mà que us trobava un dia,
clara estrella del pastor,
engelosida volia
guardar-vos dintre el sarró.
En obrir-lo no us trobava.
Quin vol teníeu més fi!

Feu-nos ésser...

Fugieu perquè endevina
el vostre ull en l'herbei clar
un bassol d'onada fina,
que els bolquers fa blanquejar.
On la randa degotava
neix una flor en cada bri.

Feu-nos ésser...

Quan us duia a la masia
us tornàveu més pesant.
Sobre el cingle que us volia,
sota l'ombra del Montsant.
Prades un rusc us cercava,
vostra roca s'oferí.

Feu-nos ésser...

Tant de xiprer us enfosquia,
quan l'abella vingué a Vós,
fent-vos clara companyia,
fent-vos fines buniors.
Perquè l'ermità us deixava,
la flor els mostra aquest camí.

Feu-nos ésser...

L'aroma és pregària viva,
l'ala d'or és ciri ardent.
Cap pelegrí que us arriba
no us duu pas millor present.
Si el vostre ull ens amoixava,
or ni mel no ens fan glatir.

Feu-nos ésser...

Tota branca se us decanta,
i tot bri s'alça per Vós;
vostre xiprer és remorós
com el doll que al peu hi canta.
Vianant que sedejava
llavi fresc i bon camí.

Feu-nos ésser...

Aclariu-nos la mirada,
si heu fet clarejar la mel.
Sobre espines la rosada,
sobre abims poseu l'estel.
Que el somriure que esclatava
nostre ull no el vegi marcir.

Feu-nos ésser...

Aromeu la nostra vida,
Vós que a la mel deu perfum,
i la cera torneu llum
tremolosa i recollida.
Noble llengua que us lloava
feu que mai pugui emmudir.

Feu-nos ésser...

Feu-nos dolços sens feblesa,
tota aspror torneu suau;
feu la nostra nit encesa,
feu el nostre dia blau.
Endolciu la pàtria esclava,
endolciu-nos el morir.

Feu-nos ésser...

Per l'abella que us cercava,
i la flor que l'acollí,
feu-nos ésser romani
de la vostra serra blava.

Moera: Tornada

Per l'abella que us cercava i la flor que l'acollí; feu-nos ésser romani de la vostra serra blava. La mà que us trobava un dia, clara estrella del pastor, engelosida volia guardar-vos dintre el sarró, En obrir-lo no us trobava, quin vol teníeu més fi! Feu-nos ésser romani de la vostra serra blava.

V. Ora pro nobis, sancta Dei Genetrix.

R. Ut digni efficiamur promissionibus Christi.

OREMUS

Concede nos famulos tuos, quaesumus, Domine Deus, perpetua mentis et corporis sanitate gaudere, et gloriosa beatæ Mariæ semper Virginis intercessione a praesenti liberari tristitia, et aeterna perfrui laetitia. Per Christum Dominum nostrum. - R. Amen.

Lletra: Melcior Font; Música: Joan Llongueres; Boixos: Josep Obiols

(Amb llicència eclesiàstica)